

PAKKETTEN

en woonadressen van die gevangenen noteerde – mevrouw Timmenga lichtte dan hun familie in (soms deden de agenten dat zelf). Bleek haar nu, dat die familie (aan wie het ‘adres’ van de gevangene uit zijn correspondentie bekend was) niet voor de toezending van voedselpakketten kon zorgen, dan nam zij die taak over; daarmee begon zij in april.

Tot omstreeks die tijd kregen de gevangenen van de hun toegezonden pakketten slechts een klein deel in handen. Die pakketten werden in een van de barakken uitgedeeld waar, aldus Kornelis Hofman, ‘meestal het halve kamp stond te dringen.’ *Kapo*'s en *SS*'ers stonden er bij.

‘Zat er bijvoorbeeld een half pond boter in, dan werd dit doorgesneden en was een van de helften voor de *SS*. De *Kapo* sneed het dan nog eens door en zo kreeg de gevangene maar een kwart pakje boter. Met de sigaretten ging het net zo. Voor de suiker stond een grote bus klaar, waar de suiker uit de pakketten ingegoooid werd. Zo ging het met tachtig procent van de artikelen. Op het laatst kon de gevangene met het overblijfsel van het pakket naar zijn barak gaan waar dan op hun beurt de *Blockälteste* en de *Stubenälteste* weer een deel opeisten.’¹

De situatie veranderde, toen ongeveer van mei '43 af elke week, en wel op donderdag, een vrachtauto van het Rode Kruis het kamp Vught binnenreed die grote aantallen pakketten meebracht, afkomstig van mevrouw van Overeems organisatie en van mevrouw van Beuningen – Rode Kruispakketten. Er werd toen in het kamp voor die pakketten een aparte *Paketenstelle* ingericht ‘en in juli was het wel zo’, schreef Hofman later, ‘dat je van de 5 kilo 4900 gram in handen kreeg.’² Het *Kommando* dat in die *Paketenstelle* werkzaam was, bestond hoofdzakelijk uit Nederlandse gevangenen en de *Kapo* van dat *Kommando*, de politieke gevangene H. P. J. van Kerwich Verschuur, had er vooral predikanten en geestelijken in opgenomen. Wel werd af en toe door de *Kommandantur* een *Paketensperre* afgekondigd en als er dan enkele weken lang geen pakketten meer binnenkwamen, keerde de honger onmiddellijk in het kamp terug, maar dan toch slechts tijdelijk. ‘Ja, dat eerste pakket!’, aldus over de eerste gave die hij persoonlijk uitgereikt kreeg, Henri Cappetti, de illegale werker uit Ulft die wij in hoofdstuk 4 reeds citeerden (hij werd in de zomer van '44 samen met andere gevangenen Vught binnengevoerd) –

‘Ik zie ze nog binnenbrengen in onze barak, de grote lichtbruine papieren zakken

¹ K. Hofman: ‘Verslag’, p. 28. ² A.v., p. 29.